



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2830/2018
23.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА (сада регистрованог имена АА1), чији је пуномоћник Радивоје Јовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Дејан Гајић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 676/17 од 01.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 676/17 од 01.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 676/17 од 01.11.2017. године одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 31/13 од 23.05.2014. године којом је укинута у целости решење о извршењу Основног суда у Крагујевцу Ив 8594/12 од 31.07.2012. године, па је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, по основу меничног дуга, исплати износ од 14.299.761,05 динара са законском затезном каматом од 18.04.2012. године до исплате и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 175.649,40 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014,

87/2018, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као поверилац одобрио дужнику ВВ кредит у износу од 67.000,00 евра, у динарској противвредности, а по основу уговора о дугорочном кредиту за рефинансирање обавеза према АА од 10.06.2008. године. Тужени је, као јемац платац према тужиоцу, као повериоцу преузео обавезу да ће у целости, на начин и под условима наведеним уговором о дугорочном кредиту испунити пуноважне и доспеле обавезе дужника. Решењем Привредног суда у Крагујевцу СТ 38/12 од 18.04.2012. године отворен је стечајни поступак над дужником ВВ. Тужилац је пријавио своје потраживање у поступку стечаја у износу од 16.530.513,30 динара, признато Закључком о коначној листи утврђених и оспорених потраживања од 10.09.2012. године. Решењем истог суда СТ 38/12 од 31.10.2012. године потврђено је усвајање плана реорганизације стечајног дужника, који је поднео ББ из ..., оснивач са учешћем од 75,78% капитала дужника. Њиме је обухваћено потраживање тужиоца према ВВ по основу уговора о кредиту од 10.06.2008. године. Решење о усвајању плана постало је правноснажно 25.02.2013. године. Планом реорганизације предвиђено је да даном његовог усвајања престају и укидају се сва јемства и било која друга обезбеђења на имовини стечајног дужника или било којих трећих правних и физичких лица као јемаца или гараната било које врсте, као и да коначним извршењем плана реорганизације потпуно и безусловно престају сва потраживања поверилаца на било ком трећем правном или физичком лицу у којем је био јемац или заложни дужник за дуг стечајног дужника намирен према плану реорганизације.

На овако утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право из чл. 157. став 1. и 167. став 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ број 104/09, 99/11, 71/12) и оценили да тужбени захтев није основан.

Усвојени план реорганизације, сагласно члану 13. тачка 5. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС", бр. 31/2011, 99/2011) представља извршну исправу. У смислу члана 167. став 1. Закона о стечају, као правна последица потврђивања плана, предвиђено је да се по доношењу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације, сва потраживања и права поверилаца и других лица и обавезе стечајног дужника одређене планом реорганизације уређују искључиво према условима из плана реорганизације. Усвојени план реорганизације је извршна исправа и сматра се новим уговором за измирење потраживања која су у њему наведена.

Правноснажним решењем Привредног суда у Београду СТ 38/12 од 31.10.2012. године потврђено је усвајање плана реорганизације стечајног дужника. Њиме су коначно уређена права свих поверилаца, па и овде тужиоца, према стечајном дужнику и према јемцима стечајног дужника, какав правни положај има тужени у овој правној ствари. Планом реорганизације је мера предвиђена да даном његовог усвајања престају и укидају се сва јемства и било која друга обезбеђења на имовини стечајног дужника или било којих трећих правних и физичких лица као јемаца или гараната било које врсте. На тај начин је престало право тужиоца као повериоца да наплати своје потраживање према туженом као солидарном јемцу, што значи да своје потраживање, пријављено и признато у стечајном поступку, за сада може наплатити једино од стечајног дужника.

Неосновани су наводи ревизије да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 156. Закона о стечају одређена је садржина плана реорганизације, а чланом 157. истог закона предвиђене су мере за његову реализацију.

Чињеница да Законом о стечају као мера за реализацију плана реорганизације није предвиђено да се усвајањем плана реорганизације јемства трећих лица дата за обавезе стечајног дужника укидају и да престају није од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке. То што таква мера није законом изричито предвиђена никако не значи да је забрањена, тим пре што је у члану 157. став 1. тачка 19. Закона о стечају законодавац предвидео да поред мера наведених у овом члану постоји могућност предвиђања и других мера од значаја за реализацију плана реорганизације. Таквом мером свакако се може сматрати мера престанка и укидања јемства за обавезе стечајног дужника.

Наводе ревизије којима се у овом поступку оспорава садржина усвојеног плана реорганизације тужилац је, као поверилац стечајног дужника (главног дужника) могао истицати у поступку доношења плана реорганизације, односно могао је пре правноснажности решења о усвајању плана да искористи сва правно расположива средства за оспоравање правилности и законитости усвојеног плана реорганизације. Док је мера предвиђена планом реорганизације на снази постоји сметња за спровођење извршења према туженом као јемцу.

Захтев тужбе усмерен према туженом као јемцу за обавезе извршног дужника је, дакле, преурањен и недоспео до закључења главне расправе, због чега је правилно решење о извршењу укинато и одбијен тужбени захтев. Како се у смислу одредбе члана 360. став 3. ЗПП правноснажност пресуде везује за чињенично стање утврђено до закључења главне расправе, правноснажна пресуда о одбијању тужбеног захтева није сметња да се под условом да се промени чињенични основ поднесе нова тужба између истих лица са истим захтевом.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка није основан, јер састав одговора на ревизију није била нужна, неопходна радња, за вођење парнице, због чега је донета одлука као у ставу другом изреке ове пресуде применом члана 165. ЗПП.

**Председник већа- судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић